

To af udvalgets spørgsmål til kulturministeren og dennes besvarelse heraf:

Spørgsmål nr. 11:

»Hvordan tænkes refusionen af det større antal undtagelser administreret?«

Svar:

Spørgsmålet har været forelagt for rettighedshaverorganisationerne, der efter samråd ved skrivelse af 13. november 1991 fra KODA har oplyst følgende:

»Administrationen af undtagelserne vil, som selve opkrævningen af vederlaget, blive foretaget af den organisation, som i henhold til forslaget til § 26 b, stk. 1, skal godkendes af kulturministeren.

For så vidt angår visse båndtyper vil der slet ikke blive opkrævet vederlag, idet de ikke er omfattet af bestemmelserne. I henhold til forslaget til § 26 a, stk. 1, skal der kun betales vederlag for bånd m.v., »der er egnet til fremstilling af eksemplarer til privat brug«. I praksis vil man derfor helt kunne undlade at opkræve for båndformater, der alene anvendes professionelt, såsom U-matic og lignende videoformater. Tilsvarende vil man kunne undlade at opkræve for mini- og mikrokassetter (f.eks. diktafonkassetter) samt for VHS-C og 8 mm kassetter til videokameraer. Denne afgrænsning vil naturligvis efter drøftelse med branchen kunne justeres i takt med udviklingen.

Det er i øvrigt tanken at tilrettelægge administrationen af undtagelserne på en måde svarende til den finske, der efter det oplyste fungerer uden nævneværdige problemer. For så vidt angår refusionsmuligheden efter § 26 d, stk. 1, vil de refusionsberettigede således skulle fremsende en ansøgning, hvoraf grundlaget for refusionen fremgår. Det må forventes, at undtagelserne efter nr. 1)–3) vil blive anvendt af en relativt fast kreds, og det vil således kun være nødvendigt at dokumentere selve refusionsberettigelsen i den indledende fase. Efterfølgende vil refusionen alene skulle forudsætte, at der fremsendes dokumentation vedrørende det enkelte krav.

Hvad angår muligheden efter nr. 1) til at få refunderet vederlaget for bånd, der udføres fra Danmark kan dokumentationen fremlægges i form af eksportpapirer eller efter 1. januar 1993 modtagelseskvittering fra en udenlandsk køber, samt betalte fakturaer eller notaer for båndindkøbet, hvoraf det fremgår, at båndene er vederlagsberigtiget.

Kredsen af refusionsberettigede efter nr. 2) vil først og fremmest være undervisningsinstitutioner m.v., som anvender bånd i sproglaboratorier m.v. samt til optagelse af radio- og tv-udsendelser, jf. ophavsretslovens § 17. Hertil kommer f.eks. radiofonier, det være sig landsdækkende eller lokale stationer. Også her vil betalte fakturaer eller notaer for indkøbet normalt være tilstrækkelig dokumentation. Egentlige båndkopieringsanstalter vil også kunne modtage refusion i henhold til denne bestemmelse, men typisk må det formodes, at båndindkøbene her vil vedrøre bånd, for hvilke vederlaget ikke opkræves, jf. § 26 c.

Med hensyn til nr. 3) vil berettigelsen for de synshandicappede typisk kunne dokumenteres gennem medlemskab af Dansk Blindesamfund. I øvrigt vil opkrævningsorganisationen gennem forhandling med de relevante institutioner og/eller organisationer for de handicappede kunne fastsætte de nærmere afgrænsninger, hvorefter berettigelsen kan dokumenteres gennem en lægeerklæring eller gennem en attestation fra de relevante institutioner. Også her vil refusionen kunne baseres på fremsendelse af fakturakopi.

Den nærmere tilrettelæggelse af administrationen af nr. 4) må ske i lyset af de undtagelser, der måtte blive aktuelle.

For god ordens skyld skal det tilføjes, at forældelsesfristen i § 26 c, stk. 2, må forstås således, at den regnes fra det tidspunkt, hvor en eventuel privat forbruger har erhvervet båndene, ikke fra importørens berigtigelse af vederlaget.

Der kan næppe ventes større problemer med videresalg af bånd til privat brug efter refusion,